

naturligt område, idet reglen – navnlig når den sammenholdes med § 28, stk. 2 – vil medføre, at der ikke inden for forbrugerkøbsområdet sælges ting med ejendomsforbehold, som kreditor ikke er villig til at tage tilbage.

Til § 24

Bestemmelsen, som gælder for køb med ejendomsforbehold, som ikke er forbrugerkøb, svarer til § 24 i betækningsudkastet og til § 9, stk. 2, i den gældende afbetalingslov. Der henvises herom til betænkningen s. 95.

Efter *stk. 1* kan kreditor frit vælge mellem at søge sig fyldestgjort gennem tilbagetagelse af det solgte eller gennem foretagelse af udlæg. Det følger af *stk. 2*, at fogedretten i særlige tilfælde kan afvise at foretage udlæg og henvise kreditor til tilbagetagelse.

Til § 25

Som nævnt under pkt. 3.f. 1°. i de almindelige bemærkninger har udvalget foreslået, at transgennæfciat udvides til også at omfatte tilbagetagelse af genstande solgt med ejendomsforbehold. Bestemmelsen svarer til § 25 i betækningsudkastet. I overensstemmelse med retsplejelovens § 509, stk. 3, er det dog i lovtæksten præciseret, at køberen ikke under fogedforretningen gyldigt kan give samtykke til en tilbagetagelse af det solgte, hvis det efter retsplejelovens § 509, stk. 1, eller § 515, stk. 2, ville være undtaget fra udlæg. Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 95–96.

Til § 26

Efter *stk. 1* skal det solgtes værdi ved en tilbagetagelse indgå i opgørelsen mellem parterne til fordel for køberen. I *stk. 2* defineres det solgtes værdi som det beløb, sælgeren kan opnå ved at sælge tingen på hensigtsmæssig måde, eventuelt efter en rimelig istandsættelse.

Bestemmelserne svarer til den gældende afbetalingslovs § 3 samt til § 26 i betækningsudkastet, hvorom der henvises til betænkningen s. 96–97.

Dette princip for værdifastsættelsen er af væsentlig betydning for køberen, navnlig fordi sælgeren forventes at kunne sælge tingen til en højere pris, end den kan indbringe på en tvangsauktion. Ligesom efter gældende ret, jfr. betænkningen om køb på afbetaling (1950) s. 33, skal der ved vurderingen af det solgtes værdi ske fradrag for sælgerens eventuelle udgifter i forbindelse med videre-

salg til f. eks. reparation og transport, men ikke for hans eventuelle avance ved videresalget.

Justitsministeriet er enig i, at det som anført i betænkningen s. 97 i princippet er sælgerens videresalgspris på tilbagetagelsestidspunktet, der skal lægges til grund ved fastsættelsen af det solgtes værdi. Vil en nødvendig istandsættelse, f. eks. af en bil, imidlertid føre til, at den på videresalgstidspunktet vil høre til en ældre årgang end på tilbagetagelsestidspunktet, finder justitsministeriet dog, at der ved værdiopgørelsen bør tages hensyn hertil.

Justitsministeriet har overvejet, om der – som foreslået i § 37, stk. 4, i betækningsudkastet – bør gives justitsministeren bemyndigelse til at fastsætte vejledende regler om vurderingen af de forskellige arter af løsøre, som sælges med ejendomsforbehold. I betænkningen s. 111 er nævnt, at bestemmelsen refererer sig til reglerne i § 26 og § 29 om den værdifastsættelse, der skal finde sted, når det solgte tages tilbage, og at bemyndigelsesreglen f. eks. vil kunne tænkes udnyttet til at udarbejde priskataloger eller godkende sådanne, således at disse kan danne udgangspunkt for den værdiansættelse, fogedretterne selv foretager, eller som foretages af udmeldte vurderingsmænd. Udarbejdelse eller godkendelse af sådanne priskataloger vil imidlertid let blive en meget arbejds- og tidskrævende opgave, hvortil kommer, at justitsministeriet i de fleste tilfælde ikke selv vil have den fornødne sagkundskab til at udarbejde eller godkende sådanne priskataloger, men må støtte sig på indhentede udtalelser fra berørte organisationer, fogedretter og andre sagkyndige. Dette vil let medføre, at sagsbehandlingstiden bliver for lang i forhold til prisudviklingen. Da endvidere § 28, stk. 2, hvorefter kreditors restfordring som hovedregel bortfalder i forbrugerkøb, må antages at medføre, at det ikke så ofte som nu bliver nødvendigt med en formelig værdiansættelse på grundlag af en vurdering, har justitsministeriet ikke fundet, at der er tilstrækkeligt behov for en regel, hvorefter justitsministeren bemyndiges til at fastsætte vejledende regler for vurderingen.

Til § 27

Bestemmelsen svarer til den gældende afbetalingslovs § 5, stk. 1, og § 27 i betækningsudkastet, hvorom der henvises til betænkningen s. 97.

Til § 28